

Haláli vérvonal regény részlet

A nevem Sofia, de ha valaki megszólít az Sofinak hív. Minden időmet a könyvtárban töltöm. Iskolába már rég nem járok, a nevelőapám átvette a tanításomat. Most is itt vagyok a legkedvesebb helyemen és írok, de hogy miért, azt még én sem tudom. Lehet azért, mert nincsenek barátaim és ezzel a lappal akarom megosztani az életem, vagy csak unatkozom, még nem tudom. Azaz igazság, hogy senkim sincs, mégis mindenem megvan, amire szükségem van. Lehet, hogy azt mondjátok majd, hogy szörnyeteg vagyok, és igazatok is lehet. De én szeretem azt, amit csinálok. Szóval, hogy minden szükséges dolog meglegyen az életemben, elkezdtem dolgozni. A munkám pedig nem másból áll, mint gyilkolásból. Igen jól olvassátok, én egy bérgyilkos vagyok. Jelenleg is éppen egy meló után jöttem be a könyvtárba. De nincs sok időm, mert a megbízómat várom, aki itt is van, nem mellesleg, a nevelőapám.

- Szervusz, Sofi, na hogy ment? – kérdezte.
- Szerintem ezt te is nagyon jól tudod Nelson. – mondtam. - De kérlek, ne húzd az időmet és bökd ki végre miért kellett személyesen találkozni. - Nos igen, általában egy levelet kapok titkos írással, amibe leírja mit kell tennem.
- Ez egy személyes megbízás lesz csak neked. Jött egy újonc. Mivel te vagy a legjobb, így rád bízom, hogy képezd ki. Legyen olyan jó, mint te. A neve Matt.
- Egy újonc? Hát persze! A dicsőség átka. Gondolom, nem mondhatok nemet.
- Jól gondolod kedves, holnap kezdtek. Délután négyre legyél itt, fel fogod ismerni.
- És ezért mennyit kapok?- kérdezem, mert hát nem ingyen dolgozom.
- Miután elvégezted a feladatot kiderül. - mondta Nelson majd sarkon fordul és elment.

Hát ez remek. Egy újonc. És kinek a feladata? Hát az enyém, ki másé? Pedig milyen jól kezdődött a napon. Reggel felkeltem, elvégeztem egy gyors melót, eljöttem a könyvtárba és elkezdtem írni erre a lapra az életem. Most meg kiderül, hogy tanár leszek. Egy ki tudja hány éves fiút kell gyilkolásra tanítanom és azt se tudom, mennyit kapok érte.

Másnap:

El se hiszem, túléltem az éjszakát. De most nem érek rá sajnálkozni a sorsomon. Ki kell találnom, mégis mit csináljak ezzel a kölyökkel. Nem sokára négy óra - mivel éjszaka dolgozom, nappal elég sokáig alszom - így hát indulhatok a könyvtárba. Amint beléptem megláttam egy fiút. Tiszta feketébe volt öltözve, az arcába húzta kapucniját, így azt nem láttam. Olyan 25 év körüli lehetett. Valószínűleg ő lehet Matt. Hogy miért? Először is, az öltözete túl feltűnő egy ilyen helyen, másodszor, a gyerek részleg mellett áll. Legszívesebben azonnal leütném, amint a közelébe megyek. Már most látom, ez nem lesz könnyű meló. Úgy döntöttem hátulról közelítem meg.

- Szervusz Matt. Látom ide találtál. - mondtam. Szegény úgy megijedt, még a könyvet is elejtette, amit épp akkor fogott meg.
- Te meg mégis ki vagy?! - kérdezte ijedten.
- Kedvesem, én leszek a tanárod. Mondd csak, hány éves vagy?
- Szóval te lennél Sofi? - kérdezte, és a hangján hallatszott, hogy kicsit nyugodtabb -25 éves vagyok.
- Mégis hogyan kerültél Nelson ölébe?
- Nem rég találkoztam vele. Amikor felébredtem egy sikátorban. Nem tudom, hogy kerültem oda. Semmire nem emlékszem, még a nevemre se. Nelson mondta a nevet, én meg hittem neki, mást úgy se tudtam volna tenni.

- Tehát senki nem tudja, kivagy, és honnan jöttél. Ez egyre jobb...
 - És te hány éves vagy? – ez a kérdés olyan váratlanul ért, hogy hirtelen elvesztettem az egyensúlyt és meg kellett kapaszkodnom egy polcban.
 - Tudod, tőlem nem szoktak személyes dolgokat kérdezni. - feleltem szárazon - De ha nagyon érdekel, 23 vagyok. - kicsit mintha meghökkent volna. - Hol laksz? - kérdeztem témát váltva.
 - Eddig Nelson egyik lakásában laktam, de most hogy elküldött ide, már nincs lakásom.
- "Ezt megjegyeztem Nelson".
- Jól van. Amíg "tanítalak" nálam laksz. Kanapén alszol. - azzal sarkon fordultam és elindultam a kijárat felé.
 - És most hova megyünk? Neked is van valami szupertitkos búvóhelyed? - ezt úgy kérdezte, mint egy kisgyerek, akinek életre kelt a kedvenc szuperhőse.
 - Na ide figyelj. Én nem vagyok, holmi szuperhős, hogy "szupertitkos búvóhelyem" legyen. Vili?- mondtam, kicsit ingerülten. - Most elmegyünk a lakásomra. Ott majd mindent átbeszélünk. - ezzel téma lezárva.

Még csak egy órája van itt. Még is úgy viselkedik, mintha a saját házában lenne. Ne gondoljatok túl nagy helyiségre, egy nyolcemeletes társasházban lakom. Az ötödik emeleten van a kis lakásom, tényleg nem nagy, pont akkora amekkora nekem kell. Van egy kicsi előszoba, utána egyből a nappali, abból nyílik három ajtó, az egyik a konyhába vezet, az se valami nagy, van egy konyhapult, amin minden szükséges dolog van, vele szemben pedig az asztal. A második ajtó a szobámba vezet, ott van egy ágy, szekrény, íróasztal, mellette az ablak, és egy babzsák, és a szobából nyílik a fürdő. Most éppen a nappaliban vagyunk. Matt a kanapén terpeszkedik, én meg fel-alá járkálok.

- Komolyan gondolod ezt az egészet? Mert azon kívül, hogy olyan vagy, mint valami depressziós, nem látom azt, hogy bérgyilkos akarsz lenni. Szóval kezdheted a magyarázatot. - mondtam, miután belefáradtam a hallgatásba.
- Honnan veszed, hogy nem önszántamból jöttem? - kérdezte - Egyébként igazad van. De honnan tudtad?
- Figyelj, évek óta embereket ölök. És eléggé lobbanékony természetem van. Szóval elkezdenéd végre, mit akarsz?!
- Jó, nyugi. Ugye, nem emlékszem semmire és senkire, még magamra se. Azt feltételezem, hogy valaki, szándékosan csinált velem valamit. Szeretném kideríteni, ki vagyok, honnan jöttem, és mi történt velem.
- Aha. És, nekem mi közöm van ehhez? - kezdem elveszíteni a fonalat.
- Amíg Nelsonnál voltam, nem akartam neki ezt felhozni, mert szerintem, ő is benne van abba, ami velem történt. Viszont hallottam rólad, ne aggódj, csak a legjobbakat. Gondoltam, ha esetleg, azt mondom, hogy a legjobb bérgyilkos akarok lenni, akkor a jelenlegi legjobbhoz kerülök, azaz hozzád. És reménykedem abban, hogy segítesz nekem lelépni.
- Tehát, azt gondolod, hogy Nelson csinált veled valamit, hogy a magáénak tudhasson. És most engem is bele akarsz rángatni a hülyeségedbe? Nem tudsz egyedül boldogulni, ugye? 25 évesen... - hirtelen eszembe jutott valami - Ha nem emlékszel semmire, akkor honnan tudod, hogy 25 vagy?
- Igazából nem tudom, ezt is Nelson mondta. Akkor segítesz? - ezt olyan kis szánalmasan mondta. Lehet, a végén megesik rajta a szívem.
- Dobjam el az életemet, és lépjek le egy vadidegen sráccal, aki azt se tudja kicsoda... Ugye tudod, Nelson kerestetni fog minket? Hidd el, előle nincs menekvés, ha megtalál, nekünk annyi. Te totálisan meghibbantál, ha azt hiszed, bele megyek ebbe. - kezdtem dühbe gurulni. - És mondd csak, arra nem gondoltál, hogy akár meg is ölhetlek?

- Ami azt illeti... Erre nem igazán gondoltam. - vallotta be. Legalább őszinte.
- És most mégis mit kezdjek veled?! - azt hiszem elpattantam - Csak úgy a semmiből felbukkansz, hogy menjek veled?! Idióta! Hát nem fogod fel? Én egy bérgyilkos vagyok! Egyedül dolgozom! Nem kell nekem holmi kölyök. - elmosolyodtam. Láttam rajta hogy fél, retteg. Nem is vártam mást. Úgy gondoltam ez a legjobb pillanat. Elkezdtem közeledni felé. Szépen lassan, egyre jobban vigyorgtam, mint egy pszichopata, lehet, azért mert az is vagyok, de nem érdekelt. Hátrált, de végül a falnak ütközött. Nincs menekvés. Hirtelen megfogtam és a falhoz szorítottam teljes erőmből. Kivettem egy tört a csizmámból és a torkához nyomtam. Gyorsan vette a levegőt. Nem is csoda, nem soká úgy is meghal. Végighúztam a pengét a karján, amiből kiserkent a vér. - Utolsó szavak? - kérdeztem. De csak könyörgött, mint mindenki. - Ejnye, csak nem elvitte a cica a nyelved? – el akart szökni, még jobban hozzányomtam az éles pengét. Éppen a végső döfésre készültem, amikor kopogtak a bejárat ajtóján és Nelson jött be rajta. Szemei csak úgy szikráztak a dühtől.
- Engedd el a fiút! – ordította.
- Ugyan Nelson, mi csak játszadoztunk. Éppen mutattam, hogy kell fenyegetni a gyávákat. - nem bírtam ki, muszáj volt kuncognom.
- Azt látom. Matt, menj ki. Ott lesz az egyik emberem. Nekem még van egy kis elintézni valóm. - nem kellett több Mattnek, már itt se volt.
- Mégis mit eszel ezen a fiún? Olyan, mint egy újszülött! És ezt kellene tanítanom? Csoda hogy járni tud. Ráadásul mindenfélét hord itt össze a kis életéről! Mégis mi közöm van nekem ehhez?!
- Tudom, hogy ez nagyon furcsa lehet neked, de még nem mondhatok el mindent. - mondta Nelson majd felállt és az ajtóhoz ment - De addig is, lásd el a sebet. És próbáld meg nem kinyírni. - és elmentek. Matt így kénytelen volt bejönni és újra kettesben maradni velem. Látszott rajta, hogy közel sem olyan biztos már benne, jó volt - e idejönni. Hosszas csend állt be, amit én törtem meg.
- Gyere, ki kell tisztítani a sebedet. - megtettem egy lépést felé, de elkezdett hátrálni. – Na, ide figyelj, először is, ha még egy lépést teszel tényleg megöllek, másodszor, ha nem kezeljük a sebet, elfertőződik. Szóval ne feszítsd a húrt, ha jót akarsz magadnak.
- Jó, de csak azért hagyom, mert tudom, hogy nem ölhetsz meg. - mondta már egy kicsit bátrabban - És mert meggyőződtem a második érved...

Jesszus, hogy mennyire betoji. Most hogy engedte segítsék neki, fogtam egy fertőtlenítőt és elkezdtem kitisztítani a sebet. Mélyebb volt, mint amire számítottam, és a vérzés sem állt el egykönnyen, így tettem rá kötést is. Ezt követően elmentem aludni, én a szobámba, Matt pedig a nappaliban, kanapén.

Reggel:

Mikor felébredtem már hajnalodott, amikor megnéztem az időt még csak hat órát mutatott. Nem tagadom, ezen eléggé meglepődtem, nem szoktam ilyen korán felkelni. Na de nincs mit tenni, visszafeküdni már nem fogok. Így felkeltem és átmentem a konyhába, Matt még aludt. Csináltam magamnak egy bögre kávé és egy szendvicset, majd visszamentem a szobámba.

Nem is tudom, mit mondjak. Fogalmam sincs, mihez kezdjek Mattel, pedig valamit csinálni kell vele. Végül arra jutottam, hogy beszéljek Nelsonnal, kizárt, hogy ne tűnt volna fel neki Matt viselkedése.

- Haló?
- Sofi vagyok. Beszélünk kell.

- Á, Sofi drágám, miben segíthetek?
- Miért küldted hozzám Mattet? A valódi okát mondd.
- Hmm. Gyorsabban rájöttél, mint gondoltam. Az egyik leggazdagabb család egyik sarja, pontosabban Matt Rowman. A család régen az egyik helyi maffiát vezette, így jutottak pénzhez, majd amikor úgy gondolták eleget gyűjtöttek feloszlatták a szervezetet és vállalkozásba kezdtek, ezáltal megtisztították a család nevét. Viszont a család mostanában eléggé furcsán viselkedett, elzárkóztak az emberek elől. És nem csak a szülők, de a gyerekeik is érdekesek. Gondoltam, ha az egyiket ki tudnám faggatni, talán sikerül megtudni valamit, de csak a sejtésünk igazolódott be, hogy újra összehozzák a szervezetet. Miután ezt megtudtam, a fiút kiűtöttem egy sikátorban, ami kicsit erősre sikeredett... Na de visszatérve a témára, azért küldtem hozzád, hogy vigyázz rá. Már elkezdtek keresni és úgy gondoltam, hogy nálad lesz a legnagyobb biztonságban.
- Ez jó sok infó. De, mi közöd a Rowmanekhez?
- Régebben elvettek tőlem valami fontosat, amikor még maffiózók voltak. De sajnos még nem sikerült bosszút állnom.
- Aha. Na így már értem. Szóval csak annyi a feladatom, hogy vigyázzak Mattre. De mi lesz, ha visszajönnek az emlékei?
- Egyszer így is úgy is emlékezni fog mindenre. Csak ne hagyd meglógni és vigyázz rá. Jó lesz zsarolásnak.

Kinyomta a telefont. Ennél rosszabb már nem is lehetne... Na, igen, itt szóltam el magam, ugyanis ebben a pillanatban kirepült a bejárati ajtó a helyéről.